

ผลการประเมินบทความ
การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
ประจำปี 2563

รหัสบทความ NACHSL_O_12

บทความเรื่อง : ลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องเล่าในอาชญาวิทยาของชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปราปต์ (ปราปต์)

แนวทางการแก้ไข

1. บทคัดย่อ / Abstract

แก้ไขคำให้กระชับได้ใจความ ตรงตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

2. บทนำ

ควรโยงให้เห็นถึงผู้วิจัยสนใจศึกษาเรื่องนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

-ไม่มี-

4. การทบทวนวรรณกรรม

ตรวจสอบการสะกดคำให้ถูกต้อง

5. วิธีดำเนินการวิจัย

-ไม่มี-

6. ผลการวิจัย

ตรวจสอบการสะกดคำให้ถูกต้อง

7. อภิปรายผล

ปรับแก้เกี่ยวกับกวีนิพนธ์จำเป็นต้องเป็นรูปแบบร้อยกรองไหม? ควรเสนอแนะไว้หน้าบทคัดย่อ

8. ข้อเสนอแนะ

ปรับแก้งานเขียนว่ามีลักษณะเด่นในด้านอะไร และควรเชื่อมโยงกับงานวิจัย

9. เอกสารอ้างอิง

9.1 เอกสารอ้างอิงท้ายบทความไม่มีอยู่ในเนื้อหา ได้แก่

- สุพรรณี วราทร (2519)

ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

- ไม่มี-

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

โทร. 0 2160 1280

Email: natcon_hs@ssru.ac.th

<http://conference.ssru.ac.th/fhs2019>

ลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องเล่าในอาชญาวิทยาของชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปราปต์ (ปราปต์)

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องเล่าในอาชญาวิทยาของ ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปราปต์ (ปราปต์) จากอาชญาวิทยา 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องกาหลมหรทึก นิราศมหรณพ และลึงพาดกลอน ผลการศึกษาพบว่า อาชญาวิทยาทั้ง 3 เรื่อง ปรากฏลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องเล่า 3 ประการ ประการแรก การใช้ กวีนิพนธ์ ในการสร้างเรื่องเล่า จำแนกได้ 3 รูปแบบ ได้แก่ การอ้างถึง กวีนิพนธ์ จากวรรณกรรมเรื่องอื่น การนำ กวีนิพนธ์ จากวรรณกรรมเดิมมาดัดแปลง และ กวีนิพนธ์ ที่ผู้แต่งนวนิยาย (ปราปต์) สร้างสรรค์ขึ้นเอง ประการที่สอง การอ้างอิงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ในการสร้างเรื่องเล่า คือ การนำข้อมูลทางประวัติศาสตร์ด้านการเมืองการปกครองมาประกอบในการสร้างเรื่องเล่า และประการที่สาม การใช้สถานที่ในการสร้างเรื่องเล่า จำแนกได้ 2 รูปแบบ คือ สถานที่ที่มีอยู่จริง และสถานที่ที่ผู้แต่งสร้างขึ้น การใช้ กวีนิพนธ์ ในการสร้างเรื่องเล่าของปราปต์นั้น นับเป็นการสร้างเรื่องเล่าที่แปลกใหม่ในอาชญาวิทยไทย เนื่องจากอาชญาวิทยไทยส่วนใหญ่ จะมีรูปแบบการประพันธ์เป็นร้อยแก้วขนาดยาวตลอดจนจบเรื่อง แต่ในอาชญาวิทยของปราปต์จะมีลักษณะที่ต่างไป เนื่องจากอาชญาวิทยของปราปต์ มีการสอดแทรก กวีนิพนธ์ ในรูปแบบของร้อยกรอง เข้าไปในงานเขียนของตน จึงทำให้เกิดอาชญาวิทยรูปแบบใหม่ และกลายเป็นลักษณะเด่นเฉพาะตน นอกจากการผสมผสานกวีนิพนธ์กับอาชญาวิทยาเข้าไว้เป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว การอ้างถึง กวีนิพนธ์ จากวรรณกรรมเรื่องอื่นของปราปต์ ยังทำให้ผู้อ่านตีความหมายของ กวีนิพนธ์ เดิมเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งเป็นผลมาจากผู้อ่านจะตีความหมายไปตามเนื้อเรื่องที่ กวีนิพนธ์ นั้นสอดแทรกอยู่ นพคุณ ร้อยกรอง

↑ ร้อยกรอง ?

คำสำคัญ : อาชญาวิทยา, การสร้างเรื่องเล่า, ปราปต์

กวีนิพนธ์ หมายถึง คำประพันธ์ที่กลั่นแต่งออกเป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรองก็ได้ (พจนานุกรมภาษาไทย พ.ศ. 2526)

ควรใช้คำว่า ร้อยกรองได้ไหม เนื่องจากผู้วิจัยใช้คำว่า กวีนิพนธ์ ในตามนัยว่า ร้อยกรอง (ทุกเส้นในวงเล็บ) แต่เมื่อจะกล่าวอ้างถึงนิยายของปราปต์ซึ่งแทรกมาจากเรื่องอื่นๆ ก็จำเป็นต้องใช้คำว่า ร้อยกรอง ผู้วิจัยคิดว่า ปราปต์สอดแทรก กวีนิพนธ์ ในรูปแบบ ร้อยกรอง ผู้อ่านจะสับสนหรือไม่ ?

ผู้วิจัยใช้ กวีนิพนธ์ ในตามนัยว่า ร้อยกรอง ก็ใช้ได้ในเบื้องต้นทั้งนี้หมด เพื่อความเป็นเอกภาพ

บทนำ

อาชุนิยาย (Crime Story) เป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวนประเภทหนึ่งของไทย เริ่มปรากฏในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เนื่องจากเป็นช่วงที่ไทยเปิดรับวัฒนธรรมความรู้ และติดต่อการค้ากับประเทศทางตะวันตก อาชุนิยายของไทยจึงเริ่มได้รับอิทธิพลจากนวนิยายตะวันตกตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ปัจจุบันนักเขียนและนักแปลอาชุนิยาย ยังคงนิยมเขียนและแปลอาชุนิยายออกมาเป็นจำนวนมาก เนื่องจากนิยายแนวอาชุนิยายได้รับความนิยมในหมู่นักอ่าน อาจเพราะเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อนซ่อนเงื่อนและสร้างความตื่นเต้นเร้าใจแก่ผู้อ่านเป็นอย่างมากซึ่งนักเขียนอาชุนิยายที่ถูกกล่าวถึงมากในขณะนี้ คือ “ปราปต์”

“ปราปต์” เป็นนามปากกาของ ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปราปต์ ผู้มีผลงานทั้งนวนิยาย และเรื่องสั้น ที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน โดยเฉพาะนวนิยายแนวอาชุนิยายที่สร้างชื่อเสียงให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย อาชุนิยายของ ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปราปต์ (ปราปต์) ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษามีทั้งหมด 3 เรื่อง ได้แก่เรื่องกาหลมหรทึก (2557) นิราศมหรณพ (2558) และลึงพาดกลอน (2561) อาชุนิยายทั้ง 3 เรื่อง มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนหาความจริง และส่วนที่เป็นอาชญากรรม โดยจะเป็น การสืบสวน รวบรวม และเสาะหาหลักฐานการกระทำผิดของตัวละครผู้ร้ายโดยตัวละครเอก เช่น การเดินทางไปสถานที่ต่าง ๆ เพื่อสืบหาเหตุของเรื่อง พยายามสร้างความสนิทสนมกับบุคคลในท้องที่เพื่อสืบหาข้อเท็จจริง และการก่ออาชญากรรมของตัวร้าย เช่น การฆาตกรรมเหยื่อ เป็นต้น นอกจากนี้เรื่องที่มีลักษณะเด่นดังที่กล่าวไปข้างต้นแล้ว ส่วนประกอบอีกประการที่แสดงถึงความโดดเด่นของผู้เขียนเป็นอย่างมาก คือ การสร้างเรื่องเล่า

อาชุนิยายของปราปต์ทั้ง 3 เรื่อง มีการสร้างเรื่องเล่าโดยการนำสิ่งเกิดขึ้นรอบตัวของผู้อ่านมานำเสนอให้แปลกใหม่ นำเรื่องราวอาชญากรรมผสมผสานกับประวัติศาสตร์ สถานที่ และกวีนิพนธ์ การนำเรื่องอาชญากรรมผสมผสานกับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ สถานที่จริง และการสร้างสรรค์กวีนิพนธ์ นับเป็นลักษณะเด่นทางด้านการสร้างเรื่องเล่าในอาชุนิยายของปราปต์ ยกตัวอย่างเช่น การนำกวีนิพนธ์จากวรรณกรรมเดิมมาดัดแปลงในเรื่อง “นิราศมหรณพ” กล่าวคือ ปราปต์นำ นิราศเมืองแกลง ของพระสุนทรโวหาร(ภู่) มาดัดแปลงเป็นนิราศมหรณพ เพื่อใช้ในการสร้าง อาชุนิยายเรื่องนิราศมหรณพ และเมื่อพิจารณาเนื้อหาในอาชุนิยายเรื่องดังกล่าวโดยถี่ถ้วนแล้วพบว่า ไม่ใช่เพียงกวีนิพนธ์เรื่องนิราศเมืองแกลง ของพระสุนทรโวหาร(ภู่) ที่ถูกนำมาเป็นส่วนหนึ่ง ในการสร้างเรื่อง แต่ยังพบว่าผู้แต่งนำบทละครเรื่องรามเกียรติ์ พระอภัยมณี และเพลงยาวเรื่อง หม่อมเบ็ดสวรงค์ มาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างเรื่องอีกด้วย

ความหลากหลายในอาชุนิยายของปราปต์กลายเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความกล้าที่จะนำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมมาพลิกแพลงให้กลายเป็นต้นเหตุแห่งการเกิดอาชญากรรมได้ และอาชุนิยายของปราปต์ทั้ง 3 เรื่อง แสดงให้เห็นการสร้างเรื่องเล่าของปราปต์ที่มีลักษณะโดดเด่นจากอาชุนิยายของผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

จากที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าการสร้างเรื่องเล่าในอาชุนิยายทั้ง 3 เรื่อง มีลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นและน่าสนใจ รวมทั้งการสร้างเรื่องเล่าจะทำให้เห็นถึงลักษณะเด่นของอาชุนิยายของปราปต์ ได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องเล่าในอาชุนิยายของปราปต์

การทบทวนวรรณกรรม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอาชุนิยาย

→ พบว่าในโครงเรื่อง
มีเพื่อแสดง
กับวัตถุประสงค์
ของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ของไกรสิทธิ์ จามรจันทร์สาขา (2553) เรื่อง “ลักษณะเด่นของอาชวนิยายของ วลีษฐ์ เดชกฤษ” มีจุดประสงค์ในการศึกษาลักษณะของแนวเรื่อง แนวคิด การสร้างเรื่อง และกลวิธีการประพันธ์ในอาชวนิยายของวลีษฐ์ เดชกฤษ 5 เรื่อง ได้แก่ สารวัตรเลื่อน แม่ลาวเลือด หักเส้นข้าง บ่วงบาศ และประกาศิตอสูร ซึ่งมีลักษณะเป็นนวนิยายชุดใช้ตัวละครชุดเดียวกันเป็นตัวดำเนินเรื่อง โดยผลของการศึกษาสามารถสรุปได้ คือ ลักษณะเด่นของแนวเรื่อง จำแนกได้ 2 ประเภท คือ ลักษณะโครงสร้างของเรื่องเล่า และลักษณะการสืบสวน ลักษณะทางเรื่องเล่าสามารถจำแนกเป็นนวนิยายมีด เนื่องจากเนื้อเรื่องปรากฏโครงสร้างของเรื่องเล่าการสืบสวนเพียงอย่างเดียว และนวนิยายระทึกขวัญ เนื่องจากเนื้อเรื่องปรากฏโครงสร้างเรื่องอาชญากรรมและการสืบสวน ส่วนด้านลักษณะการสืบสวน สามารถจำแนกเป็นแนวเรื่องนักสืบ เนื่องจากตัวละครฝ่ายสืบสวนมีการทำงานเหมือนกับนักสืบ และแนวเรื่องจารกรรม-สายลับ เนื่องจากตัวละครฝ่ายสืบสวนมีลักษณะการทำงานแบบนักจารกรรม ลักษณะเด่นด้านแนวคิดของเรื่อง จำแนกได้ 2 ประการ คือ แนวคิดเกี่ยวกับสำนึกในการปฏิบัติหน้าที่ และแนวคิดเกี่ยวกับต้นเหตุแห่งอาชญากรรม ลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่อง จำแนกได้ 3 ประการ คือ การใช้อาชญากรรมประเภทการค้ายาเสพติดเป็นอาชญากรรมหลักของเรื่อง การใช้องค์การอาชญากรรม เป็นรูปแบบการประกอบอาชญากรรมในเรื่อง และการนำหลักปฏิบัติทางพุทธศาสนามาใช้ในการปฏิบัติงาน ลักษณะเด่นด้านกลวิธีการประพันธ์ จำแนกได้ 5 ประการ กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง การร้อยเรื่องด้วยความรัก การใช้โครงเรื่องแบบ Freytag Pyramid การพัฒนาทัศนคติและพฤติกรรมของตัวละครเอก และการสร้างความสมจริง

Pyramid

วิทยานิพนธ์ของ กานต์ธิดา ขยันการนาวิ (2558) เรื่อง “ปัญหาสังคมและความวิตกกังวล ในอาชวนิยายร่วมสมัยของกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย” มีจุดประสงค์ในการศึกษา และวิเคราะห์ความวิตกกังวล และปัญหาสังคมในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียที่สะท้อนผ่านงานวรรณกรรมแนวอาชวนิยาย เรื่อง เดอะเกิร์ล วิต เดอะ ดรากอน แทตทู (The Girl with the Dragon Tattoo) เดอะ สโนว์แมน (The Snowman) เดอะ เรดเบรสต์ (The redbreast) เดอะ ฟิฟท์วูแมน (The Fifth Woman) และละครโทรทัศน์ เรื่อง เดอะคิลลิง (The Killing) (ภาค 2) โดยผลของการศึกษาสามารถสรุปได้ คือ อาชวนิยายร่วมสมัยของกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียที่ตนได้นำมาศึกษา มีการตีแผ่ปัญหาทางสังคม และความวิตกกังวลที่แฝงอยู่ในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียผ่านการสร้างอาชญากรรม และตัวละคร สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ ปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง ความวิตกกังวลเรื่องความบริสุทธิ์ทางชาติพันธุ์ และการตีแผ่การทำงานของรัฐบาลที่ไม่โปร่งใส

วิทยานิพนธ์ของวราพันธ์ วรรณานนท์ (2558) เรื่อง “ผู้หญิงภายใต้ระบบทุนนิยมในอาชวนิยายญี่ปุ่นร่วมสมัย” มีจุดประสงค์ในการศึกษาวรรณกรรมประเภทอาชวนิยายของประเทศญี่ปุ่นที่สะท้อนให้เห็นถึงปมปัญหาที่ผู้หญิงต้องเผชิญภายใต้การพัฒนา และการแข่งขันในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม โดยเลือกศึกษาอาชวนิยายร่วมสมัยในช่วงทศวรรษที่ 1990 และ 2000 ได้แก่ เรื่องอล ชี วอส เวิร์ธ (All She was Worth) (1992), เอาท์ (Out) (1977), โกรเทสค์ (Grotesque) (2003), ซาเอะคุ (Sai-aku) และซาลเวชัน ออฟ อะ เซนต์ (Salvation of a Saint) โดยผลของการศึกษาสามารถสรุปได้ คือ ความสัมพันธ์แบบพึ่งพา และส่งเสริมกันระหว่างเศรษฐกิจแบบทุนนิยม อุดมการณ์แบบชายเป็นใหญ่ ทำให้ผู้หญิงญี่ปุ่นสมัยใหม่ประสบช่องว่างและการแบ่งชนชั้นทางเศรษฐกิจรวมทั้งต้องเผชิญกับการถูกกีดกันทางเพศทั้งในบ้านและที่ทำงาน การกีดกันอยู่ในรูปแบบการแบ่งแยกและกำหนดบทบาทการผลิตให้อยู่เพียงแค่การสืบพันธุ์ การถูกทำให้เป็นเหยื่อเพื่อประกอบการสร้างอัตลักษณ์และระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยยังสร้างบรรทัดฐานให้พวกเธอถูกกดขี่โดยเพศเดียวกัน เหตุนี้จึงทำให้ตัวละครหญิงลุกขึ้นมาตอบโต้โดยการใช้อาชญากรรมและพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการต่อต้านกฎเกณฑ์ที่สังคมทุนนิยม ปิตาธิปไตยวางไว้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามการ

พยายามที่จะปลดตัวเองสู่ความเป็นไทจากระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยนั้นเป็นเรื่องที่ยาก หรือ ไม่อาจเป็นไปได้สำหรับผู้หญิง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวรรณกรรมของปราปต์

งานวิจัยของธงชัย แซ่เจี๋ย (2560) เรื่อง “การเล่าเรื่องแบบหลังสมัยใหม่ใน นิราศมหรณพของปราปต์” มีจุดประสงค์ในการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องแบบหลังสมัยใหม่และสารที่ผู้เขียนมุ่งเสนอผ่านการใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบหลังสมัยใหม่ในนิราศมหรณพ โดยผลของการศึกษาสามารถสรุปได้คือ อาชญากรรมเรื่องนิราศมหรณพ มีการใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบหลังสมัยใหม่ 2 กลวิธี ได้แก่ การใช้รูปแบบวรรณกรรมยอดนิยมและปฏิเสธรูปแบบที่สมบูรณ์ไปพร้อมกัน และการใช้สัมพันธบท

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการสร้างเรื่องเล่า

วิทยานิพนธ์ของอภิสรฯ แสงหัตถพัฒนา (2550) เรื่อง “การสร้างเรื่องเล่าในนวนิยายเชิงอัตชีวประวัติของนักเขียนสตรีพลัดถิ่น: การศึกษาเปรียบเทียบ เดอะเมมัวร์ส ออฟ อะ เซอร์ไวเวอร์ กับ เดอะ เฮาส์ ออฟ เดอะ สปริตส์” มีจุดประสงค์ในการศึกษาปัจจัยทางการเมือง สังคม และเพศสถานะที่มีอิทธิพลต่อการสร้างเรื่องเล่าในนวนิยายเรื่องเดอะเมมัวร์ส ออฟ อะ เซอร์ไวเวอร์ ของดอริส เลสซิงกับ เดอะ เฮาส์ ออฟ เดอะ สปริตส์ ของ อีซาเบล อัลเลนเด รวมทั้งศึกษารูปแบบการเล่าเรื่องในนวนิยายทั้งสองเรื่อง วิเคราะห์บทบาทของเรื่องเล่าในฐานะที่เป็นการต่อรอง การเรียนรู้ และการเยียวยาจากการครอบงำของอำนาจวัฒนธรรมกระแสหลัก นำมาสู่การสร้างอัตลักษณ์ผ่านทางเรื่องเล่า โดยผลของการศึกษาสามารถสรุปได้คือ การพลัดถิ่นทั้งทางร่างกายและจิตใจเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างและมีผลต่อรูปแบบของเรื่องเล่า นอกจากนี้เรื่องเล่ายังมีบทบาทช่วยต่อรองกับวาทกรรมกระแสหลักทำให้เกิดการเรียนรู้ที่จะอยู่ท่ามกลางความแตกต่างและหลากหลายทางวัฒนธรรม เรื่องเล่าสามารถช่วยเยียวยาบาดแผลทางจิตใจที่เกิดจากปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน และเรื่องเล่ายังถูกใช้เพื่อประกอบสร้างอัตลักษณ์ของคนพลัดถิ่น

วิทยานิพนธ์ของพิมพ์ละดา ดีมาก (2555) เรื่อง “การสร้างเรื่องเล่าและตัวละคร “ซูสีไทเฮา” ในวรรณกรรม ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์” มีจุดประสงค์ในการศึกษาลักษณะการเล่าเรื่อง และลักษณะตัวละครของ “ซูสีไทเฮา” ในวรรณกรรม ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ โดยวิธีการวิเคราะห์ด้วยบทจากวรรณกรรมจำนวน 2 เรื่อง ภาพยนตร์จำนวน 6 เรื่อง และบทละครโทรทัศน์เรื่องยาวจำนวน 4 เรื่อง โดยผลของการศึกษาสามารถสรุปได้คือ การเล่าเรื่องในวรรณกรรม ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ จำแนกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ที่เน้นการเล่าเรื่องโดยยึดข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เป็นหลัก และวรรณกรรม ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ที่มีการดัดแปลงโดยผสมผสานข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์กับจินตนาการของผู้เล่าเรื่อง ส่วนการสร้างตัวละคร “ซูสีไทเฮา” ในวรรณกรรม ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ จำแนกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ ภาพของจักรพรรดินีที่โหดร้าย ลุแก่อำนาจ ภาพของจักรพรรดินีที่เน้นมีมติความเป็นมนุษย์ และภาพของจักรพรรดินีที่นำพาความรุ่งเรืองและตกต่ำมาสู่ประเทศ

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องลักษณะเด่นทางด้านการสร้างเรื่องเล่าในอาชญากรรมของปราปต์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม
2. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวรรณกรรมของปราปต์
3. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเรื่องเล่า
4. ศึกษางานอาชญากรรมของปราปต์ จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ กาหลมหรทีก นิราศมหรณพ

และลิงพาดกลอน

5. วิเคราะห์ลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องเล่าในอาชญาวิทยาทั้ง 3 เรื่อง
6. เรียบเรียงผลการศึกษา
7. สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่องลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องเล่าในอาชญาวิทยาทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องกาหลมหรทึก นิราศมหรณพ และลิงพาดกลอน เพื่อศึกษาลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องเล่า ดังจะสรุปเพื่ออธิบายได้ดังนี้

ลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องเล่าในอาชญาวิทยาทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่

1. การใช้กวีนิพนธ์ในการสร้างเรื่องเล่า จากการศึกษา ผู้วิจัยสามารถจำแนกลักษณะการใช้กวีนิพนธ์ ในการสร้างเรื่องเล่าได้ 3 รูปแบบ ได้แก่ การอ้างถึงกวีนิพนธ์จากวรรณกรรมเรื่องอื่น การนำกวีนิพนธ์จาก วรรณกรรมเดิมมาดัดแปลง และกวีนิพนธ์ที่ผู้แต่งนวนิยาย (ปราชญ์) สร้างสรรค์ขึ้นเอง

1.1 การอ้างถึงกวีนิพนธ์จากวรรณกรรมเรื่องอื่น ปราชญ์นำกวีนิพนธ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการ ดำเนินเรื่องในอาชญาวิทยาทั้ง 3 เรื่อง มาประกอบในการสร้างเรื่องเล่า กล่าวคือ ปราชญ์นำกวีนิพนธ์จาก วรรณกรรมเรื่องอื่นมาอ้างในงานเขียนของตน เพราะข้อมูลที่ใช้ในการดำเนินเรื่องบางส่วนเกี่ยวข้องกับกวี นิพนธ์บทนั้น ทำให้อาชญาวิทยามีความแปลกใหม่ เป็นที่น่าสนใจและกลายเป็นลักษณะเด่นในอาชญาวิทยาทั้ง 3 เรื่อง ยกตัวอย่างเช่น

การนำคำประพันธ์บทหนึ่งใน “โคลงโลกนิติ” ของ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเดชาดิศร จาก เรื่อง กาหลมหรทึก

น้ำ	เคี้ยวยุ่งว่าเงี้ยว	ยุ่งตาม
ทราย	เหลือบเห็นยุ่งงาม	ว่าหญ้า
ตา	ทรายยิ่งนิลวาม	พรายเพริศ
ลิง	ว่าหว่าห้วงหว่า	หว่าดินโดดตาม

(ปราชญ์, 2557: 185)

จากบทกวีนิพนธ์ข้างต้น ปราชญ์นำโคลงบทหนึ่งในโคลงโลกนิติ ของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเดชาดิศร มาเป็นส่วนหลักในการสร้างเรื่องเล่า กล่าวคือ กวีนิพนธ์บทนี้ เป็นกวีนิพนธ์ที่ได้มาโดย การไขคำตอบจากโคลงอีกบทหนึ่ง ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้เกิดการก่อเหตุฆาตกรรมและการเกิด อาชญากรรมทั้งหมดในเรื่อง กวีนิพนธ์จากโคลงโลกนิติข้างต้น สอนให้เห็นว่ากิเลสที่ครอบงำสติสัมปชัญญะจะ นำมาซึ่งความพินาศ ปราชญ์นำกวีนิพนธ์บทนี้มาประกอบในการดำเนินเรื่อง โดยมีการตีความความหมายให้ ต่างจากเดิม กล่าวคือ กวีนิพนธ์โคลงโลกนิติในอาชญาวิทยาทั้ง 3 เรื่อง เรื่องกาหลมหรทึก จะว่าด้วยการหลงเชื่อในสิ่งที่ผิด หรือการหลงผิดโดยขาดการไตร่ตรอง ปราชญ์ใช้กวีนิพนธ์บทนี้ เพื่อเป็นบทสรุปจากการหลงผิดที่ส่งผลวิบัติของ ตัวละครที่อิงที่ใช้อำนาจหน้าที่สันติบาลใส่ร้ายนายทองนอก^{พ่อ}ซึ่งเป็นของพะนอนินจว่าเป็นคนหนึ่งในกลุ่มกบฏ บวรเดชเพื่อตัดคู่แข่งทางธุรกิจของครอบครัว หลังจากตัวละครที่อิงที่สำเร็จธุรกิจของครอบครัวตนก็ล้มจม ดั่งนกยูงหลงผิดคิดว่าแม่น้ำเป็นงู เนื้อทรายคิดว่าหางนกยูงเป็นหญ้า และลิงที่คิดว่าตาของเนื้อทรายเป็นลูก

หว่า จึงทำให้คนยกเนื้อทราย และถึง แก่ชีวิตด้วยความหลงผิด ซึ่งการกระทำของตัวเฟื่องในครั้งนั้น ทำให้ตัวละครหลักอย่างพะนอนิจต้องพบเรื่องเลวร้าย จึงเป็นเหตุที่ทำให้ตัวละครพะนอนิจวางแผนก่อเหตุฆาตกรรม และอาชญากรรมขึ้น

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า กวีนิพนธ์บทนี้เป็นส่วนหนึ่งในการคลี่คลายปมปัญหาและทราบสาเหตุแห่งการกระทำของตัวละครทั้งหมดภายในเรื่อง กล่าวคือ สาเหตุที่ตัวละครพะนอนิจกระทำนั้น เพราะตนต้องการเปิดโปงสิ่งที่ตัวละครเฟื่องได้กระทำไว้ครั้งเป็นสันติบาลเก่า คือ การใส่ร้ายและจับกุมพ่อของเรอว่า เป็นกบฏบวรเดช ทำให้แม่ของเธอต้องหนีหาย ที่สำคัญการถูกจับกุมของพ่อเธอโดยตัวละครเฟื่องในครั้งนั้น เป็นเหตุให้ชีวิตของเธอต้องพบเรื่องเลวร้าย คือ การถูกพ่อเลี้ยงอย่างตัวละครเดช ช่มชืดและทารุณกรรมตั้งแต่วัยเด็ก จึงเป็นเหตุให้เธอคิดแผนแก้แค้นตัวละครเฟื่องขึ้น โดยมีผู้ลงมือ คือ ตัวละครนายกล้า ลูกชายแม่นมของเธอซึ่งยังอยู่กับครอบครัวเดิมที่บ้านปากน้ำโพ ตัวละครพะนอนิจใช้ศิลปะการร้อยเรียงถ้อยคำที่ตัวละครเฟื่องสนใจมาใช้เป็นสิ่งที่เปิดโปงการกระทำผิดของตัวละครเฟื่อง การไต่ถามเรื่องราวของตัวละครนายลุที่มีรอยสักประหลาด 5 คำตามร่างกาย เป็นสิ่งที่จุดประกายความคิดของเธอให้คิดวิธีการก่อเหตุให้เป็นที่น่าสนใจแก่ตำรวจมากที่สุด เหตุนี้จึงทำให้เกิดกวีนิพนธ์ที่ผู้แต่งนวนิยาย (ปราปต์) สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อเป็นจุดเชื่อมโยงมายังโคลงบทหนึ่งในโคลงโลกนิติดังที่กล่าวไปข้างต้น

1.2 การนำกวีนิพนธ์จากวรรณกรรมเดิมมาดัดแปลง ปราปต์นำกวีนิพนธ์จากวรรณกรรมเดิมมาดัดแปลงในงานเขียนของตนเพื่อใช้ในการสื่อสารสำคัญในเรื่อง ซึ่งเป็นการสร้างมิติในการสื่อสารสำคัญในอาชญากรรม เนื่องจากอาชญากรรมทั่วไปมักใช้ลักษณะคำประพันธ์ประเภทร้อยแก้วในการสื่อสารสำคัญภายในเรื่อง รวมทั้งอาชญากรรมทั่วไปมักจะไม่นำกวีนิพนธ์เดิมมาดัดแปลงเพื่อประกอบในการดำเนินเรื่อง จากการศึกษาพบว่า ในอาชญากรรมของปราปต์ทั้ง 3 เรื่อง มีการนำกวีนิพนธ์ จากวรรณกรรมเดิมมาดัดแปลงเพียงเรื่องเดียว คือ เรื่องนิราศมหารณพ ปราปต์นำกวีนิพนธ์จากวรรณกรรมเดิม ได้แก่ นิราศเมืองแกลง ของพระสุนทรโวหาร (ภู่) มาดัดแปลงเป็นนิราศมหารณพ โดยให้ผู้แต่งเป็นตัวละครที่ถูกกล่าวถึงในเรื่อง คือ คุณเล็ก กวีในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น กวีนิพนธ์เรื่องนิราศมหารณพ เป็นการบันทึกการเดินทางกลับสู่ท้องทะเลบ้านเกิดของคุณเล็ก โดยมีต้นแบบเป็นนิราศเมืองแกลงของ พระสุนทรโวหาร (ภู่) ดังนั้นเนื้อหาบางช่วงจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกับนิราศเมืองแกลงซึ่งเป็นนิราศต้นแบบ โดยมีเนื้อหาที่นำจากกวีนิพนธ์ต้นแบบมาดัดแปลง ดังจะอธิบายต่อไปนี้

นิราศเมืองแกลง ของ พระสุนทรโวหาร(ภู่)

จะมีคู่มิได้อยู่ประคองเขย
ถึงทุกขใครในโลกที่โศกเศร้า
จะพลัดพรากจากกันไม่ทันลา

๑ ไฉนเวทวาศนานิจาเอ๋ย
ต้องละเลยดวงใจไว้ไกลตา
ไม่เหมือนเราภุมรินถวิลหา
ใช้แต่ตาต้างถ้อยสุนทรวอน...

นิราศมหารณพ ของ ปราปต์

สินะหามีได้คู่ประคองเขย
ถึงทุกขใครในโลกที่โศกเศร้า
ที่พลัดพรากเขายังว่าร้ายระทม

๑ ไฉนเวทวาศนานิจาเอ๋ย
ต้องละเลยดวงใจให้ใครชม
มิเทียมเรารักเอ๋ยมิเคยสม
เราสิตรมแม้ตัวติดไม่ซิดใจ...

(ปราปต์, 2558: 347)

ปราปต์ให้เหตุผลที่นิราศทั้งสองเรื่องมีความคล้ายคลึงกันแก่ผู้อ่าน โดยอธิบายผ่านตัวละครในเรื่อง กล่าวคือ เหตุที่นิราศมหรณพมีลักษณะคล้ายคลึงกับนิราศเมืองแกลง เพราะตัวละครคุณเล็กต้องการประชด ประชันการสาธยายรักของพระสุนทรโวหาร(ภู่) กับ นางจัน ตามนิราศต้นแบบ จากกวีนิพนธ์ข้างต้นทั้งสองบท แสดงถึงลักษณะที่คล้ายคลึงกัน โดยปราปต์ดัดแปลงเนื้อหาเพียงเล็กน้อยในแต่ละวรรคเท่านั้น ปราปต์มี จุดประสงค์ในการดัดแปลงกวีนิพนธ์บทนี้เพื่อใช้ประกอบในการดำเนินเรื่อง เนื่องจากกวีนิพนธ์เรื่องนิราศ มหรณพนั้น เป็นกวีนิพนธ์สำคัญที่เป็นหลักฐานว่า ศิลาสุมุท ที่ตัวละคร ชาวเมิน (เงือก) ตามหาตามเขมอม ในวัดต่าง ๆ ที่ปฏิสังขรณ์ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้นมีอยู่จริง ดังการกล่าวถึงศิลปะ สุมุทที่ปรากฏในนิราศมหรณพ ความว่า

เอกหนึ่งเรื่องเล่าแต่เก่าก่อน
เพราะชาวซึ่งในพระกรุณา

เมื่อตอนแต่งเขาเข้าสวนขวา
มีสยาลววยลั่นหินนที

(ปราปต์, 2558: 348-349)

ปรับปรกษา ๑
จากข้อความความต้นนิราศมหรณพ เป็นหลักฐานเพียงชิ้นเดียวของชาวเมินที่บ่งบอกว่าศิลปะสุมุทนั้น มีอยู่จริง โดยผู้กล่าวขึ้นเพื่อสร้างเขมอมในสวนขวาตามพระราชนิยมในรัชกาลที่ 3 เขมอมในวัดต่าง ๆ ทั่ว กรุงเทพฯ จึงเป็นสถานที่ที่ชาวเมินต้องตามหาศิลปะสุมุท เพื่อนำมาแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในท้องทะเล โดยฝีมือของมนุษย์ จึงสามารถสรุปได้ว่า กวีนิพนธ์ที่ปราปต์นำมาดัดแปลงนั้นเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินเรื่อง และนำไปสู่การคลี่คลายปมปัญหา หรือ ทราบสาเหตุแห่งการกระทำของตัวละครทั้งหมด

1.3 กวีนิพนธ์ที่ผู้แต่งนวนิยาย (ปราปต์) สร้างสรรค์ขึ้นเอง ปราปต์สร้างสรรค์กวีนิพนธ์เพื่อ เป็นส่วนหลักในการดำเนินเรื่อง เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นการดำเนินเรื่องที่แตกต่างจาก อาชญนิยายทั่วไป โดย ปราปต์ใช้กวีนิพนธ์มาประกอบในการเริ่มต้นเรื่องพร้อมกับคติชาตกรรม โดยใช้กวีนิพนธ์ที่เกิดขึ้นพร้อมคติ ชาตกรรมของเหยื่อแต่ละรายมาใช้ในการสืบหาความจริงเพื่อให้ทราบถึง ตัวคนร้าย ซึ่งแตกต่างกับการดำเนิน เรื่องในอาชญนิยายทั่วไป ที่มักดำเนินเรื่องโดยเริ่มด้วยการเกิดคดีอาชญากรรม เป็นเหตุให้มีการสืบหาความจริง และสามารถทราบถึงตัวคนร้าย จากการศึกษาพบว่าในอาชญนิยายของปราปต์ทั้ง 3 เรื่อง พบว่า ปราปต์ สร้างสรรค์กวีนิพนธ์ขึ้นเพื่อใช้ประกอบในการดำเนินเรื่องเพียงเรื่องเดียว คือ เรื่องกาหลมหรทีก

โพธิ์ราชทั้งกิ่งหล้อง
โพธิ์เหยาแล้งเกิดพา
โพธิ์แตกลิตต่อมา
โพธิ์ให้โหนดโจนเจ้า

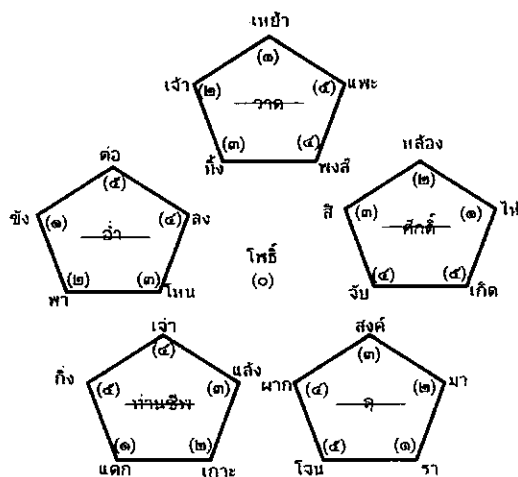
ลงรา
ผากเหยา
พงส์แตก
เจ้าให้โหนดโจน

(ปราปต์, 2557: 176)

จากบทกวีนิพนธ์ข้างต้น ปราปต์สร้างสรรค์กวีนิพนธ์บทนี้ขึ้นโดยใช้ฉันทลักษณ์ประเภทโคลงสี่สุภาพเพื่อ เป็นส่วนหลักในการดำเนินเรื่อง กวีนิพนธ์บทนี้เป็นกุญแจไขปริศนาไปยังโคลงโลกนิติ พระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระ เจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเดชาดิศร ที่ผู้แต่งนำมาเป็นส่วนหลักในการสร้างเรื่องเล่า

ปราปต์สร้างกวีนิพนธ์ข้างต้นโดยการนำคำ 5 คำ ที่อยู่ตามร่างกายของคน 5 คน โดยเรียงจากลำดับการ ก่อเหตุของคนร้าย ได้ดังนี้ คดีแรกนายลุ (สงค์ ผาก มา โจน รา) คดีที่สองเด็กหญิงวาด (เหยา เจ้า แพะ ทั้ง

พงส์) คดีที่สามพระมหาสุชีพ (เจ้า กิ่ง แล้ง แดก เกาะ) คดีที่สี่นายศักดิ์ (หล่อง สี ให้ จับ เกิด) และคดีสุดท้าย นายอ่ำ (ต่อ ชั่ง ลง พา โหน) มาประกอบขึ้นเป็นกลโคลงห้าเหลี่ยม โดยใช้หลักการอ่านตามกลโคลงพรหม ภัคตร์ มีจุดศูนย์กลางคือคำว่า ‘โพธิ์’ ซึ่งมีที่มาจากวัดโพธิ์

(ปราปต์, 2557: 175)

ลำดับการอ่านจะ เริ่มอ่านจากศูนย์กลางก่อนทุกบาท บาทแรกจะเริ่มลำดับที่หนึ่งจากนายลูบาทที่สองจะเริ่มลำดับที่หนึ่งจากเด็กหญิงวาด บาทที่สามจะเริ่มลำดับที่หนึ่งจากพระมหาสุชีพ และบาทสุดท้ายจะเริ่มลำดับที่หนึ่งจากนายศักดิ์ จากนั้นจะต่อด้วยลำดับที่สาม ลำดับที่ห้า ลำดับที่สอง ลำดับที่สี่ และจบด้วยลำดับที่หนึ่งไล่ตามการก่อเหตุของคนร้าย ดังนี้

บาทแรกของโคลง เริ่มอ่านจากศูนย์กลาง ‘โพธิ์’ จากนั้นต่อด้วยลำดับที่หนึ่งของเหยื่อรายที่หนึ่ง (นายลู) ‘รา’ ต่อด้วยลำดับที่สามของเหยื่อรายที่สอง (เด็กหญิงวาด) ‘ทึง’ ต่อไปถึงลำดับที่ห้าของเหยื่อรายที่สาม (พระมหาสุชีพ) ‘กิ้ง’ จากนั้นไปลำดับที่สองของเหยื่อรายที่สี่ (นายศักดิ์) ‘หล่อง’ จากนั้นต่อด้วยลำดับที่สี่ของเหยื่อรายที่ห้า (นายอ่ำ) ‘ลง’ และจบด้วยลำดับที่หนึ่งของเหยื่อรายที่หนึ่ง (นายลู) ‘รา’ เพื่อให้จำนวนคำครบหนึ่งบาท จากลำดับในการอ่าน บาทแรกของโคลงได้ความว่า

‘โพธิ์ราทึงกิ้งหล่อง ลงรา’

สามารถถอดความได้ คือ กิ่งของต้นโพธิ์ที่โน้มลงรำน้า คำที่ซ่อนอยู่ในบาทแรกจึงเป็นคำว่า ‘นัว’

บาทที่สอง เริ่มอ่านจากศูนย์กลาง ‘โพธิ์’ จากนั้นต่อด้วยลำดับที่หนึ่งของเหยื่อรายที่สอง (เด็กหญิงวาด) ‘เหยา’ ต่อด้วยลำดับที่สามของเหยื่อรายที่สาม (พระมหาสุชีพ) ‘แล้ง’ ต่อไปถึงลำดับที่ห้าของเหยื่อรายที่สี่ (นายศักดิ์) ‘เกิด’ จากนั้นไปลำดับที่สองของเหยื่อรายที่ห้า (นายอ่ำ) ‘พา’ ต่อด้วยลำดับที่สี่ของเหยื่อรายที่หนึ่ง (นายลู) ‘ผาก’ และจบด้วยลำดับที่หนึ่งของเหยื่อรายที่สอง (เด็กหญิงวาด) ‘เหยา’ เพื่อให้จำนวนคำครบหนึ่งบาท จากลำดับในการอ่าน บาทที่สองของโคลงได้ความว่า

‘โพธิ์เหยาแล้งเกิดพา ผากเหยา’

สามารถถอดความได้ คือ บ้านของต้นโพธิ์ที่แล้งผาก ซึ่งบ้านของต้นโพธิ์นั้น คือ ดิน ดินที่แล้งผากจะแปรสภาพกลายเป็นทราย คำที่ซ่อนอยู่ในบาทที่สองจึงเป็นคำว่า ‘ทราย’

บาทที่สาม เริ่มอ่านจากศูนย์กลาง ‘โพธิ์’ จากนั้นต่อด้วยลำดับที่หนึ่งของเหยื่อรายที่สาม (พระมหาสุชีพ) ‘แดก’ ต่อด้วยลำดับที่สามของเหยื่อรายที่สี่ (นายศักดิ์) ‘สี’ ต่อไปถึงลำดับที่ห้าของเหยื่อรายที่ห้า (นายอ่ำ)

‘ต่อ’ จากนั้นไปลำดับที่สองของเห็อรายที่หนึ่ง (นายลู) ‘มา’ ต่อด้วยลำดับ ที่สี่ของเห็อรายที่สอง (เด็กหญิงวาด) ‘พงศ์’ และจบด้วยลำดับที่หนึ่งของเห็อรายที่สาม (พระมหาสุชีพ) ‘แตก’ เพื่อให้จำนวนคำครบหนึ่งบาท พงศ์ ในที่นี้เขียนตามอักขรวิธีในสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม แท้จริงแล้วคือคำว่า พงศ์ ที่หมายถึง เชื้อสาย จากลำดับในการอ่าน บาทที่สามของโคลง ได้ความว่า

‘โพธิ์แตกลิต่อมา พงศ์แตก’

สามารถถอดความได้ คือ สิ่งที่ดินโพธิ์แตกเพื่อที่จะต่อเชื้อสาย คำที่ซ่อนอยู่ในบาทที่สามจึงเป็นคำว่า ‘ตา’

บาทสุดท้าย เริ่มอ่านจากศูนย์ ‘โพธิ์’ จากนั้นต่อด้วยลำดับที่หนึ่งของเห็อรายที่สี่ (นายศักดิ์) ‘ให้’ ต่อด้วยลำดับที่สามของเห็อรายที่ห้า (นายอ่ำ) ‘โหน’ ต่อไปถึงลำดับที่ห้าของเห็อรายที่หนึ่ง (นายลู) ‘โจน’ จากนั้นไปลำดับที่สองของเห็อรายที่สอง (เด็กหญิงวาด) ‘เจ้า’ ต่อด้วยลำดับที่สี่ของเห็อรายที่สาม (พระมหาสุชีพ) ‘เจ้า’ ต่อไปถึงลำดับที่หนึ่งของเห็อรายที่สี่ (นายศักดิ์) ‘ให้’ จากนั้นไปลำดับที่สามของเห็อรายที่ห้า (นายอ่ำ) ‘โหน’ และจบด้วยลำดับที่ห้าของเห็อรายที่หนึ่ง (นายลู) ‘โจน’ เพื่อให้จำนวนคำครบหนึ่งบาท ให้ ในที่นี้เขียนตามอักขรวิธีในสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม แท้จริงแล้วคือคำว่า ให้ จากลำดับในการอ่าน บาทสุดท้ายของโคลง ได้ความว่า

‘โพธิ์ให้โหนโจนเจ้า เจ้าให้โหนโจน’

สามารถถอดความได้ คือ ต้นโพธิ์ยืนต้นให้บางอย่างห้อยโหนไปมา คำที่ซ่อนอยู่ในบาทสุดท้ายจึงเป็นคำว่า ‘ลิง’

จึงสรุปได้ว่าคำที่ซ่อนอยู่ในบาททั้งสี่ของโคลงบทนี้ คือ นัว ทราย ตา ลิง ซึ่งเป็นคำขึ้นต้นของโคลงบทหนึ่งในโคลงโลกนิติ

เมื่อนำแต่ละบาทมาประกอบกันให้ครบทั้งสี่บาท ก็จะได้กวีนิพนธ์ที่ผู้แต่งนวนิยาย (ปราปต์) สร้างสรรค์ขึ้นดังที่กล่าวไปข้างต้น แต่จะพบว่าคำตามร่างกายของเห็อที่ปราปต์นำมาสร้างสรรค์กวีนิพนธ์บทนี้ยังเหลืออยู่อีก 5 คำ ได้แก่คำว่า สงค์ (ลำดับที่สามจากเห็อรายที่หนึ่ง) จับ (ลำดับที่สี่จากเห็อรายที่สี่) แพะ (ลำดับที่ห้าจากเห็อรายที่สอง) ชัง (ลำดับที่หนึ่งจากเห็อรายที่ห้า) เกาะ (ลำดับที่สองจากเห็อรายที่สาม) ซึ่งมีที่มาโดยเริ่มจากคำที่เหลือจากเห็อรายที่หนึ่ง (นายลู) แล้วไล่ทวนเข็มนาฬิกาจนสิ้นสุดคำที่เหลือจากเห็อรายที่สาม (พระมหาสุชีพ) คำที่เหลือทั้งห้าคำนี้เป็นกุญแจสำคัญอีกหนึ่งดอกที่ปราปต์ใช้ไขต้นเหตุแห่งการวางแผนการก่อเหตุฆาตกรรม และอาชญากรรมของตัวละครพระนอนิจ กล่าวคือ สงค์ ในที่นี้เขียนตามอักขรวิธีในสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม แท้จริงแล้ว คือ คำว่า สงฆ์ ซึ่งมีนัยหมายถึงตัวละครหลวงปู่แพะ มีนัยหมายถึง ตัวละครนายทองนอก เกาะ มีนัยหมายถึง เกาะอัลคาทราชสถานกักกันตัวละครนายทองนอก ดังนั้น สงค์ จับ แพะ ชัง เกาะ จึงหมายความว่า ตัวละครแพะซึ่งเป็นสันติบาลเก่าได้ใส่ร้ายจับนายทองนอกในฐานะกบฏบวรเดชทำให้นายทองนอกถูกนำไปกักขังที่สถานกักกันในเกาะอัลคาทราช

การอภิปรายข้างต้นจึงสรุปได้ว่า กวีนิพนธ์บทนี้เป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินเรื่อง และนำไปสู่การคลี่คลายปมปัญหา (หรือ) ทราบสาเหตุแห่งการกระทำของตัวละครทั้งหมด

เพื่อ

2. การอ้างอิงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ในการสร้างเรื่องเล่า จากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่าปราปต์นำข้อมูลทางประวัติศาสตร์ด้านการเมืองการปกครองประกอบในการสร้างเรื่องเล่า นอกจากจะใช้สร้างความสมจริงให้กับเรื่องแล้ว การอ้างอิงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ในด้านที่กล่าวไปนั้น ยังมีส่วนเกี่ยวพันกับตัวละครหรือเป็นส่วนในการคลี่คลายปมปัญหาของเรื่อง จึงอาจกล่าวได้ว่า การอ้างอิงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ในการสร้างเรื่องเล่าเรื่องอาชญากรรมของปราปต์เป็นลักษณะเด่นและแตกต่างไปจากอาชญากรรมทั่วไป เนื่องจาก

อาชวนิยายส่วนใหญ่ไม่นิยมนำข้อมูลประวัติศาสตร์ด้านการเมืองการปกครองมาใช้เป็นส่วนเกี่ยวข้องกับตัวละคร ส่วนหนึ่งในการคลี่คลายปมปัญหาหรือเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างเรื่อง ยกตัวอย่างเช่น การนำข้อความในกฎหมายตราสามดวงมาใช้ในการสร้างเรื่องเล่า (๕๓๕) *อ่านแล้วจะรู้ความหมาย*

ปรាប់นำข้อความในกฎหมายตราสามดวง คือ โทษประหารชีวิต ในบทบัญญัติพระอัยการกบฏศึก มาประกอบในการดำเนินเรื่อง กล่าวคือ ลักษณะการตายของเหยื่อที่ถูกฆาตกรรมในพื้นที่มีลักษณะเช่นเดียวกันกับโทษสถานต่าง ๆ ในกฎหมายตราสามดวง ดังตอนที่ตัวละครไตรรงค์พยายามปะติดปะต่อเรื่องจากคำบอกเล่าของตัวละคร พ.ต.อ.ป๋าย และตัวละคร ร.ต.ท. สุริยันต์ ดำรงไว้ในพื้นที่ ความว่า

ตรวจสอบ
การพิมพ์
กรณคดีอา
รือความ
ยากเย็น
3 บรรทัด

คดีที่หนึ่ง นางสาวศรีบรร-โทษสถาน ๑๖ ให้เอาขวานผ่าอกทั้งเป็นแหออกตั้งโครงเนื้อ

คดีที่สอง นายทศทิศ-โทษสถาน ๑๘ ให้ขุดหลุมฝังเพียงเอว แล้วเอาฟางปกคลุมร่างก่อนคลอกด้วยเพลิงพอหนึ่งไหม้แล้วไถด้วยไถเหล็กให้เป็นท่อนน้อยท่อนใหญ่เป็นรื้อน้อยรื้อใหญ่

คดีที่สาม นายจเร-โทษสถาน ๑๐ ให้เอามีดที่คมเชือดเนื้อให้ตกออกจากกายแต่ที่ละตำลึง จนกว่าจะสิ้นมังสา

คดีที่สี่ (หรือคดีแรกหากลำดับด้วยเวลาก่อนการ) นางสาวทลีแซ-โทษสถาน ๑ ต่อยกระบานศิคะเล็กออกสียแล้ว เอาคีมคีบก้อนเหล็กแดงใหญ่ใส่ลงไปในมันสะหมอง ศิคะพลุ่งพุ่งขึ้นดังม่อเต็ยน้ำส้มพะอุม...

...คดีที่ห้า พ.ต.ต.พรต-โทษสถาน ๑๔ ให้เคี้ยวน้ำมันให้เดือดพลุ่งพล่านแล้วสาตลงมาแต่ศิคะจนกว่าจะตาย!

...คดีที่หก คดีของนายแซนหรือไอ้เสือโคร่ง-โทษสถาน ๔ เอาผ้าชุบน้ำมันพันให้ทั่วร่างกายแล้วเอาเพลิงจุด!

ข้อความ
เหล่านี้
ปรากฏ
ในกฎหมาย
ตราสามดวง
หรือไม่
ข้อความนี้
ไม่ปรากฏ
ในกฎหมาย

X (ปรាប់, 2561: 50-52) *อ่านแล้ว!*

จากข้อความข้างต้น ปรាប់นำข้อความโทษประหารสถาน 1, 4, 10, 14, 18 และ 16 ในกฎหมายตราสามดวงมาใช้ในการสร้างเรื่องเล่า กล่าวคือ เหยื่อที่ถูกฆาตกรรมทั้ง 6 คน มีลักษณะการเสียชีวิตเช่นเดียวกับโทษประหารในกฎหมายตราสามดวง โดยปรាប់มีจุดประสงค์ในการนำข้อความในกฎหมายสามดวง มาประกอบเพื่อเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงความเชื่อมโยงของคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่บ้านหลาว ว่าเป็นฆาตกรรมต่อเนื่อง

3. การใช้สถานที่ในการสร้างเรื่องเล่า สถานที่ที่ปรាប់นำมาสร้างเรื่องเล่าในอาชวนิยายทั้ง 3 เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ที่มีอยู่จริงหรือสถานที่ที่ผู้แต่งสร้างขึ้น มักเป็นสถานที่สำคัญในการดำเนินเรื่องทั้งสิ้น กล่าวคือสถานที่ที่ปรាប់นำมาประกอบในการสร้างเรื่องเล่าจะเป็นสถานที่ที่เป็นส่วนหนึ่งในการคลี่คลายปมปัญหาของเรื่อง ซึ่งแตกต่างจากอาชวนิยายทั่วไปที่มักใช้สถานที่เป็นส่วนประกอบเพื่อดำเนินเรื่องเพียงเท่านั้น

3.1 สถานที่ที่มีอยู่จริง

ในเรื่องกาหลมหรทีก ปรាប់ใช้มากซึ่งเป็นสถานที่จริง คือ วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามราชวรมหาวิหาร หรือ วัดโพธิ์ มาใช้ในการสร้างเรื่องเล่า

วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามราชวรมหาวิหารหรือวัดโพธิ์ นอกจากเป็นสถานที่ที่เป็นศาสนาสถานสำหรับ

๑

กิจการทางพระพุทธศาสนาแล้ว ยังรวบรวมความรู้แขนงต่าง ๆ ไว้อย่างมากมาย โดยมีการจารึกไว้รอบบริเวณสถานที่ดังกล่าว ดังตอนที่ปรাপต์ได้บรรยายฉากของวัดโพธิ์ในเรื่องกาหลมหรทิก ความว่า

ตรวจสอบ
วิธีกาพย์
กรณีย์
วัดความ
ยากเกิน 3 บท

ลึกลงไปยังมีพระวิหารสี่ทิศ แต่ละทิศประดิษฐานพระพุทธรูปแต่
ละปาง มีประวัติการอัญเชิญมาจากพื้นที่แตกต่าง พระวิหารคด พระอุโบสถ
ที่ประดิษฐานพระพุทธรูปเทวปฏิมากร ซึ่งรัชกาลที่ ๑ ทรงอัญเชิญมาแต่วัด
ศาลาสี่หน้า ในนามใหม่วัดคูหาสวรรค์วรวิหาร ประติมากรรมตกแต่งรอบ
ด้าน ทวารบาล ชุ่มประตู่ ภาพสลัก รูปปั้นถายี่ดัดตน ยังไม่รวมถึงศาลาราย
รอบด้านอันเป็นที่นิยของจาริกวัดโพธิ์หมวดต่าง ๆ หมวดพระพุทธศาสนา
อาทิ เรื่องพระมหาวงษ์ พระสาวกสาวิกา หมวดประวัติเรื่องการ
บูรณปฏิสังขรณ์ หมวดประเพณีเรื่องรื้อกระบวนแห่พระกฐินทางสถลมารค
หมวดเวชศาสตร์ตำรายา หมวดสุภาชีตวรรณคดีและหมวดทำเนียบ รวม
ทั้งสิ้น ๖ หมวด ๓๘ เรื่อง บทกลอน ๑๔๔๐ แผ่น

(ปรাপต์, 2557: 128)

วัดโพธิ์ เป็นสถานที่ที่เป็นส่วนหนึ่งในการคลี่คลายปมปัญหาของเรื่อง กล่าวคือ จฉนการในคำใบ้ของ
คนร้าย ซึ่งมาจากสถานที่ตายของเหยื่อทั้ง 5 คน ในแผนที่จังหวัดธนบุรี-พระนคร เมื่อลากจุดเชื่อมโยงตามการ
ทวนเข็มนาฬิกาจากคดีแรกถึงคดีสุดท้าย จะพบได้เป็นรูปห้าเหลี่ยมด้านเท่า จากข้อสันนิษฐานของตัวละคร
ตำรวจ รูปห้าเหลี่ยมด้านเท่า จะมีรัศมีที่อยู่ตรงกลางตามทฤษฎีของยุคลิตและรัศมีของรูปห้าเหลี่ยมด้านเท่า
จากสถานที่ที่พบเหยื่อนั้น คือ วัดโพธิ์ ตัวละครตำรวจจึงเดินทางไปยังวัดโพธิ์ตามคำใบ้ ทำให้พบกับกลโคลง
พรหมพักตร์ ที่สามารถใช้แก้ไขปริศนาคำตามร่างกายของเหยื่อทั้ง 5 คน ซึ่งเป็นปมปัญหาของเรื่องได้

จะเห็นได้ว่า วัดโพธิ์ เป็นสถานที่จริงที่ปรাপต์ใช้ในการสร้างเรื่องเล่าและเป็นสถานที่ที่มีความเกี่ยวเนื่อง
กับตัวละครภายในเรื่อง กล่าวคือ เป็นสถานที่ที่คนร้ายใช้เป็นคำใบ้ให้ตัวละครตำรวจไขปริศนาคำได้สำเร็จตาม
ความต้องการของตน

3.2 สถานที่ที่ผู้แต่งสร้างขึ้น

ในเรื่องลึงพาดกลอน ปรাপต์สร้างฉากสถานที่โรงแรมดิเอ็มบีซีโฮเทลขึ้น เพื่อใช้ในการสร้าง
เรื่องเล่า

ดิเอ็มบีซีโฮเทล คือ โรงแรมที่มีเจ้าของ คือ ตัวละครนายทวยหาร สถานที่เสียชีวิตของตัวละครศรีบวร
พยายาลสาววัย 31 ปี ปรাপต์บรรยายฉากโรงแรม ดิเอ็มบีซีโฮเทล ที่ตนสร้างขึ้น ความว่า

ตรวจสอบ
วิธีกาพย์
กรณีย์
วัดความ
ยากเกิน 3 บท

ดิเอ็มบีซีโฮเทล โรงแรมสี่ดาวอันเจียบสงบเกิดมีเสียง
นาฬิกาปลุกลั่นก้องไปทั่วชั้นเจ็ด พนักงานโรงแรมตามหาสาเหตุ
พบว่าเสียงดังออกมาจากห้องพักหมายเลข ๗๑๒ บานประตูไม้
แน่นไว้เป็นช่องน้อย ถ้าไม่สังเกต ก็จะไม่เห็นว่ามันเปิดอยู่

(ปรাপต์, 2561: 44)

ดิเอ็มบีซีโฮเทล เป็นสถานที่ที่เป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินเรื่อง นำไปสู่การคลี่คลายปมปัญหา และทราบ

สาเหตุแห่งการกระทำของตัวละครทั้งหมดภายในเรื่อง กล่าวคือ เอ็มบีซีโฮเทล เป็นสถานที่ในการก่อเหตุ ฆาตกรรมเหยื่อรายที่สองของคนร้าย คนร้ายใช้สถานที่ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครนายทวยหารในการฆาตกรรม เหยื่อทั้งหมดภายในเรื่อง เพื่อต้องการที่จะแก้แค้นที่นายทวยหาร และพรรคพวกนายทุนค้ายมนุษย์ที่เป็นต้นเหตุ ให้ผู้เป็นเพื่อน และคนที่คนร้ายรักต้องเสียชีวิต

จากที่กล่าวมาข้างต้น ดิเอ็มบีซีโฮเทล เป็นสถานที่ที่ผู้แต่งสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสร้างเรื่องเล่า และเป็น สถานที่ที่มีความเกี่ยวเนื่องกับตัวละครภายในเรื่อง กล่าวคือ ดิเอ็มบีซีโฮเทล เป็นโรงแรมของตัวละครนายทวย หาร ผู้เป็นต้นเหตุแห่งการฆาตกรรมทั้งหมดภายในเรื่อง

อภิปรายผล

อาชุนิยายสมัยใหม่มักมีการสร้างเรื่องเล่าที่แปลกใหม่ และซับซ้อนจากอาชุนิยายสมัยก่อน อาจ เพราะนักเขียนพยายามสร้างความแปลกใหม่เพื่อเป็นที่น่าสนใจต่อผู้อ่าน อาชุนิยายสมัยใหม่จึงมีลักษณะที่ หลากหลาย และแตกต่างไปตามรูปแบบเฉพาะตนของนักเขียน ปราปต์มีรูปแบบการเขียนอาชุนิยายที่เป็น เอกลักษณ์ เนื่องจากการสร้างเรื่องเล่าที่มีลักษณะแตกต่างจากอาชุนิยายทั่วไป ดังจะอภิปรายต่อไปนี้

นวนิยายเป็นบันเทิงคดีที่ผู้เขียนสร้างขึ้นเพื่อความเพลิดเพลินหรือใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความ บางอย่างจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน นวนิยายส่วนใหญ่จะมีรูปแบบการประพันธ์เป็นร้อยแก้ว-ขนาดยาวตลอดจนจบ เรื่อง แต่ในนวนิยายประเภทอาชุนิยายของปราปต์ จะมีลักษณะการประพันธ์ที่แตกต่างไปจากนวนิยายหรืออาชุนิ ยายทั่วไป เนื่องจากอาชุนิยายของปราปต์ มีการสอดแทรก กวีนิพนธ์ในรูปแบบของร้อยกรอง เข้าไปในงาน เขียนอาชุนิยายด้วย กล่าวคือ ปราปต์ใช้ กวีนิพนธ์ ในการสร้างเรื่อง เพื่อให้เรื่องดำเนินไปสู่จุดคลี่คลายปม ปัญหา ซึ่งนับได้ว่าเป็นการสร้างเรื่องที่แปลกใหม่ในอาชุนิยายไทย เนื่องจากการผสมผสาน กวีนิพนธ์ที่เป็น ร้อยกรอง กับนวนิยายที่มีรูปแบบเป็นร้อยแก้วเข้าไว้เป็นหนึ่งเดียวกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า การใช้ กวีนิพนธ์ ในการ สร้างเรื่องเล่าของปราปต์เป็นลักษณะเด่นเฉพาะตัว และแปลกใหม่ในวงการอาชุนิยายไทย นอกจากการ ผสมผสาน กวีนิพนธ์ กับอาชุนิยายเข้าไว้เป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว การอ้างถึง กวีนิพนธ์ จากวรรณกรรมเรื่องอื่นของ ปราปต์ ยังทำให้ผู้อ่านตีความหมายของ กวีนิพนธ์ บทเดิมเปลี่ยนแปลงไปด้วยเนื่องจากผู้อ่านจะตีความหมายไป ตามเนื้อเรื่องที่ กวีนิพนธ์ บทนั้นสอดแทรกอยู่

จึงเป็นต้นเหตุให้
ในแนว
กวีนิพนธ์
ในรูปแบบ
ร้อยกรอง
↓
เรณอ ๑๒๕
โกวิท นพ
บทคดี

ลักษณะเด่นของข้อเสนอนี้ (ก๊วน)

1. ควรมีการศึกษางานเขียนของชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปราปต์ (ปราปต์) ทั้งประเภทบทความ เรื่องสั้น และนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ด้วย (ครเรณอ ๑๒๕ ในเรื่องมีลักษณะเด่น)

2. ควรมีการศึกษาอาชุนิยายของนักเขียนคนอื่น (ก๊วน)

ในประเด็นนี้

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์วรณญา อัจฉริยะดี อาจารย์ ที่ปรึกษางานวิจัย ผู้ให้โอกาส ชี้แนะแนวทาง คอยสละเวลาให้คำปรึกษา และมอบกำลังใจแก่ศิษย์คนนี้ตลอด ระยะเวลาในการทำวิจัยฉบับนี้ ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์สาขาวิชาภาษาไทยทุกท่านที่คอยมอบ ความรู้ ประสบการณ์ และเปิดโลกทัศน์ของผู้วิจัยให้กว้างยิ่งขึ้น ขอกราบขอบพระคุณ พี่ปราปต์ ชัยรัตน์ พิพิธ พัฒนาปราปต์ เจ้าของอาชุนิยายทั้ง 3 เรื่อง ผู้เป็นพี่ชายที่น่ารัก และเป็นแรงบันดาลใจในด้านต่าง ๆ ของ ผู้วิจัย คอยช่วยเหลือ และมอบกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณครอบครัวไชยแพทย์ รวมถึงมิตรทุกท่าน ที่มอบความรัก คอยช่วยเหลือ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยในยามที่ท้อแท้ วิจัยฉบับนี้สำเร็จ

ลุล่วงไม่ได้หากปราศจากบุคคลเหล่านี้

เอกสารอ้างอิง

- กานต์ธิดา ขยันการนาวิ. (2558). *ปัญหาสังคมและความวิตกกังวลในอาชญาวิทยาร่วมสมัยของกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย*. ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไกรสิทธิ์ จามรจันทร์สาขา. (2553). *ลักษณะเด่นของอาชญาวิทยาของ วลีษฐ์ เดชบุญชร*. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปรাপต์. (2557). *กาหลมหรทึก*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- _____. (2558). *นิราศมหรณพ*. กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- _____. (2561). *สิงพาดกลอน*. กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ธงชัย แซ่เจี๋ย. (2560). *การเล่าเรื่องแบบหลังสมัยใหม่ใน นิราศมหรณพ ของปรাপต์*. สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- พิมพ์ละดา ดีมาก. (2555). *การสร้างเรื่องเล่าและตัวละคร “ซูสีไทเฮา” ในวรรณกรรม ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์*. ปริญญานิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรานันท์ วรพัฒนานนท์. (2558). *ผู้หญิงภายใต้ระบบทุนนิยมในอาชญาวิทยายุ่งร่วมสมัย*. ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพรรณี วราทร. (2519). *ประวัติการประพันธ์นิยายไทย*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.
- อภิสร่า แสงหัตถพัฒนา. (2550). *การสร้างเรื่องเล่าในนวนิยายเชิงอัตชีวประวัติของนักเขียนสตรีพลัดถิ่น:การศึกษาเปรียบเทียบ เดอะเมมัวร์ส ออฟ อะ เซอร์ไวเวอร์ กับ เดอะ เฮาส์ ออฟ เดอะ สปิริดส์*. ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

